

Før jordpåkastelsen

Så ta da mine hender og før meg frem,
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

La intet mer meg skille fra nåden din,
og gjør meg ganske stille, o Jesus min.
Ved dine føtter ene er barnet trygt,
på deg, på deg alene min tro er bygt.

Etter jordpåkastelsen

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

Takk til dere som fulgte Torvald til graven.

Forrettende prest – Michal Møgster
Orgel – Irina Tarasova
Solosang – Remy Andre Olsen

Bergen Omegn
BEGRAVELSEHJELP

Teatergt. 20, 5010 Bergen | Tlf: 55 21 44 50
www.bergenogomegn.no

*Torvald Herman
Andreassen*

Født: 3. juni 1931
Død: 22. juni 2020

Kausland kyrkje
Torsdag 2. juli 2020

Solosang – Jeg er en seiler på livets hav

Åpningssalme

Alltid freidig når du går
veier Gud tør kjenne,
selv om du til målet når
først ved verdens ende!

Aldri redd for mørkets makt!
Stjernene vil lyse;
med et Fadervår i pakt
skal du aldri gyse.

Kjemp for alt hva du har kjær,
dø om så det gjelder!
Da er livet ei så svært,
døden ikke heller.

Solosang – Songen frå Vest

Før talen

Kjærighet fra Gud springer like ut
som en kilde klar og ren.
I dens stille bunn, i dens dype grunn
gjemmes livets edelsten.

Kjærighet fra Gud som en yndig brud
kommer smykket til oss ned.
Lukk kun opp din favn, kom i Jesu navn,
himlen bringer den jo med.

Kjærighet fra Gud er det store bud,
er det eneste jeg vet.
Bli i kjærighet, og du har Guds fred,
for Gud selv er kjærighet.

*Vår Far i himmelen! Lat namnet ditt helgast.
Lat riket ditt koma.
Lat viljen din råda på jorda slik som i himmelen.
Gjev oss i dag vårt daglege brød,
og tilgjev oss vår skuld, slik vi òg tilgjev våre skuldnarar.
Og lat oss ikkje koma i freisting, men frels oss frå det vonde.
For riket er ditt og makta og æra i all æve.
Amen.*

Etter talen

Fager kveldsol smiler
over heimen ned,
jord og himmel kviler
stilt i heilag fred.

Berre bekken brusar
frå det bratte fjell,
høyr, kor sterkt det susar
i den stille kveld!

Ingen kveld kan læra
bekken fred og ro,
ingi klokke bera
honom kvilebod.

Så mitt hjarta stundar,
bankande i barm,
til eg eingong blundar
i Guds faderarm.

Solosang – Gje meg handa di, ven